

ULL VIU. . .

I FORA ERRADES

Avui parlarem un xic de l'ús incorrecte del gerundi.

En primer lloc, però, potser cal que ens preguntem: què és el gerundi? Senzillament, una forma verbal que acaba en **ant**, **ent** o **int** i que, dins una proposició, serveix per a formar frases adverbials. Ex.: «**Ahir, passant pel parc, vaig trobar el nostre amic Pere**». El gerundi expressa una circumstància de la qual se segueix el fet expressat pel verb principal; expressa a vegades la simultaneïtat, l'oposició: una frase de gerundi és una frase adverbial.

L'anterior frase **passant pel parc** enuncia una circumstància del fet de trobar-hi l'amic Pere: el vaig trobar en un moment en què jo passava pel parc; d'aquest fet se seguí el fet de trobar-lo.

Abans, però, de parlar de l'ús exacte del gerundi, serà bo de recordar que aquells verbs que admeten un radical en **g** (com **beure**, que posseeix formes com **begui**, **begués**, **begut**), el gerundi no presenta mai aquest radical. Per tant, el gerundi de **beure** no és **beuent**, sinó **bevent**. Convé, doncs, anar amb compte a no escriure **creguent**, **riguent**, **diguent**, **poguent**, **sapiguent**, **volguent**, **valguent**, **prenguent**, **vinguent**, etc., sinó **creient**, **rient**, **dient**, **podent**, **sabent**, **volent**, **valent**, **prenent**, **venint**, etc.

Ara bé, tornant al punt de partença, ens preguntem: quan sabrem que un gerundi és bo? Molt senzill: una frase formada amb un gerundi bo, constituint una determinació circumstancial, pot anar davant o darrera del verb principal. Així, tant podem dir com escriure: **el trobaràs anant-hi a les deu**, com **anant-hi a les deu, el trobaràs**.

Per tant, el millor mitjà de conèixer si el gerundi és bo o dolent, és de veure si podem anteposar-lo al verb principal. Si això és possible, el gerundi és bo. Si no és possible, el gerundi és dolent i cal reemplaçar la frase de gerundi per una proposició coordinada amb la primera o donar qualsevol altre tomb al període.

Així, l'**hauries trobat anant-hi més aviat** està ben dit o escrit, perquè podríem dir o escriure, començant per la prova del gerundi: **anant-hi més aviat, l'hauries trobat**. En canvi, dir o escriure **vam anar a casa seva, trobant-lo al llit**, és dolent, perquè no és possible la inversió: **trobant-lo al llit, vam anar a casa seva**. Llavors, cal canviar el gerundi dolent i dir o escriure: **vam anar a casa seva i vam trobar-lo al llit**.

M.

LA VEU DEL POBLE

MILLORES

Fa uns dies que he vist, amb goig, com en algunes cruïlles o carrers, on la circulació era una mica complicada, han posat les corresponents senyals perquè sigui més ordenada i alguns perills almenys disminueixin; no dic s'evitin totalment perquè això és impossible, però sí ajuden a que tots circulem una mica millor. Això està bé.

De totes maneres, jo crec que falten senyals, encara, per orientar a la gent que va a peu, doncs fins ara, totes són per els que van motoritzats. Convindria posar-ne algunes repartides per els llocs més estratègics en els que figures la senyal de "Peligró, ganado suelto". Aleria amb això de "ganado" perquè aquesta paraula actualment té molts significats; em refereixo als gossos. I ho dic perquè no fa pas gaires dies vaig anar a casa del metge i ens vàrem trobar amb uns pares força preocupats perquè un gos havia mossegat la seva nena.

Després, tot parlant amb altra gent, et diuen que han trobat una lludriguera menjada pels gossos, altres que sabien un niu de perdius i els gossos l'han destroçat, no parlem dels que troben revenyades les gàbies en els mateixos galliners.

Es llàstima que per una banda es faci l'esforç de criar perdius i es vulgui protegir la caça i per l'altra els mateixos caçadors no miren prim en fermar els seus "ajudants" durant, almenys, el temps de veda. Mentre no es trobi la solució a aquest problema, aconsellem a tots els "peatons" de Sta. Eulàlia que es posin unes botes altes per evitar les mossegades.

* * *

LA FESTA DE SANT CRISTÒFOL

Abans de començar a escriure cal que digui que jo no vaig assistir a cap acte d'aquell dia perquè no era a Sta. Eulàlia; per tant em limitaré a exposar els comentaris que he sentit.

Es el dia 11 de juliol. Com en anys anteriors, els conductors del poble es preparen per celebrar la seva festa, procurant que sigui el més lluida possible, per això es comença per editar un interessant programa anunciant els actes del dia.

No cal dir que l'acte central de la festa és la Santa Missa i a la sortida com a cosa, podríem dir-ne tradicional, però secundària, la solemne benedicció de vehicles.

Durant la primera part no va haver-hi problema, alguns dels

Des del meu portal

ELS EXAMENS

Com t'ha anat? Com t'ha anat? Es sent repetidament pels corredors de la Universitat quan s'acaba un dels exàmens. Surten de l'aula cares grogues, tristes, pensatives, i buscant, en veiem alguna que reflexa la satisfacció d'haver fet bé la prova, o d'haver pogut copiar sense que l'examinador se'n adonés. Són els que opinen que l'examen era molt fàcil, i es podia treure sense haver estudiat gaire. Naturalment, estan en contradicció amb els primers, que creuen que és una immoralitat el que hi hagi exàmens tan difícils i catèdrics tan severos. «I a més puntuen molt baix!», asseguren. A la sortida es formen grupets, i tothom parla del mateix. Per la conversa desfila tot el claustre de professors. Alguns surten ben parats, altres no tant..., i n'hi ha que fóra millor que no hi sortissin. En fi, què hi farem. No tothom està sempre content. En acomiadar-se, es sent alguna veu irònica que diu: «Fins a setembre!». I aquells que els hi ha sortit bé l'examen, els de la cara riallera i satisfeta, diuen als de la cara trista i groguenca, amb veu paternal, acompanyada d'uns copets «reconfortants» a l'esquena: «Aquest estiu, a divertir-se, eh?».

Sempre és igual; dos bàndols: els que han guanyat i els que han perdut. Els bons i els dolents. Els que han estudiat a l'hivern i els que ho faran a l'estiu.

Joaquim Brustenga-Etxauri

xòfers tenen calor i no entren a l'església, no sabem si per falta de costum o per por que els agafi un "sofocó".

En arribar a la segona part, la benedicció, apareixen els problemes; es veu que el mossèn ha dit que una cosa és la benedicció i l'altra el problema econòmic dels organitzadors i, per tant, no es pot lligar una cosa amb l'altra. Els encarregats de la festa consideren que aquell és el moment més apropiat per recollir la voluntat dels conductors i comença cada u la seva feina: un reparteix aigua beneïda i els altres comencen a cobrar.

El primer no està d'acord amb tot això i es retira, deixant la benedicció a mig fer; els altres comencen a rondinar fent tota classe de comentaris: "aquests mossens d'ara ens faran perdre la fe", etc., etc.

Davant de tot això no opino, però em pregunto, és aquest l'autèntic sentit de la festa? Què en deu pensar el nostre Sant de tot això? Esperem que l'any que ve encara no s'hagi perdut del tot la fe i sapiguem entendre tots plegats la millor manera de celebrar la festa.

Josep Valls